

Comuns, el veritable cavall de Troia

written by Ferran Planell | 11 de juliol de 2017

A voltes m'he preguntat per la passivitat de la classe política espanyola a participar democràticament en el nostre, admetem-ne, procés. Serà perquè tenen la tranquil·litat de saber que dins tenim un cavall de Troia?

Si finalment ens en sortim –que la decisió és ferma i l'esperança hi és–, com en qualsevol esdeveniment històric, revisarem les hemeroteques en clau de vencedors. Cas contrari, però, llavors sortiran tots els ets i uts del desastre. Perquè, no ens enganyem, tant si guanyem com si perdem la responsabilitat de l'èxit o el fracàs haurà estat únicament nostra. No és Espanya la que guanya o la que perd, som els catalans qui davant la possibilitat d'assolir la independència, ens estem jugant l'existència d'una Catalunya com cal. Ells el màxim que es juguen és el seu grau quixotesc, el seu honor patri, alguns mals de panxa a més d'una cabra legionària i un inevitable daltabaix econòmic –no gaire diferent que aquell que sofreix l'adolescent quan els pares, conscients de la continuada cisa, acaben desant el moneder i la cartera al calaix sota pany i clau. L'adolescent se'n surt, els mals de panxa es curen i amb l'honor i el quixotisme, de veritat, ja s'ho faran.

Sabem quins són els nostres contrincants, tant en l'àmbit d'allà com en el pròpiament d'aquí. Tothom sap quin és el pensament del PP, del PSOE, del PSC, de Cs o fins i tot de Coalició Canària, per posar un exemple. Però i els Comuns, què pensen els Comuns?

Ja van començar amb un nom enganyós: “Catalunya Sí que és Pot” Perquè en unes eleccions on bufaven vents plebiscitaris, no crec equivocar-me gaire si assevero que més d'un elector els

va acabar votant creient que era una opció més a favor de la independència. Valgui tan sols com a recordatori, així donava [la notícia el diari ARA](#) del tret de sortida de l'esmentada coalició: *"L'acord polític inicial entre ICV, EUiA, Podem i Procés Constituent preveu un procés constituent català no subordinat que culmini amb una Constitució pròpia i una República Catalana que decideixi en referèndum la vinculació amb l'Estat"*.

No em direu que, per aquells que tan sols llegeixen titulars i amb el ja al·ludit d'enganyós que té el nom, no se n'extreu que és una coalició més que està per la feina de la independència.

Clar que per als altres que s'endinsen més en la lectura, ja es veu uns quants paràgrafs més avall, que d'estar per la feina res de res. Després de llegir un garbuix d'idees contraposades, de veure els mots "federalista i confederalista" que, pel que respecta a Catalunya i Espanya, tan sols semblen existir en aquells que els tenen en boca, llegim *"Per decidir la relació amb l'Estat, per tant, caldria igualment un referèndum, previst en el full de ruta, però no calendaritzat"*.

Se us acudeix un qualsevol projecte, mitjanament seriós, que es pugui arribar a tirar endavant sense fixar un calendari? No, oi? Doncs, ja estem al cap del carrer. I el que diré ara potser a algú li semblarà molt fort, però és com ho sento i així ho he de deixar anar. Si Franco va intentar diluir el catalanisme potenciant el flux migratori intern cap a casa nostra, els Comuns, amb el seu cavall de Troia, intenten fer el mateix dilatant fins a l'eternitat aquell que ha de ser el moment culminant del procés. Pretendre arribar a un referèndum amb garanties, quan aquestes garanties es fixen en un acord amb Espanya, és senzillament de beneïts o de mala fe.

És cert que el PSC també va dient la mateixa bajanada, però no deixa lloc a dubte sobre quines són les seves intencions

reals. En canvi els Comuns... Quines són les seves intencions reals?

Disseny David Vila

Podria des d'aquí intentar explicar amb més profunditat aquesta estratègia de la indefinició dels Comuns, però no crec que aconseguís fer-ho millor ni tan curt com ho ha fet en David Vila, escriptor i dinamitzador lingüístic, amb qui he tingut el plaer de coincidir en un dinar on ell feia de membre del jurat d'un premi literari. Com és comú en moltes converses –estant, com estan ara, en boca de tothom– vam acabar parlant dels Comuns. Ell té uns contes convertits en samarretes i un d'ells diu això: *“Volíem fer la revolució, però no vam trobar cap dia que ens anés bé a tots”*. En el [seu Facebook](#), el dedica als Comuns amb un afegitó: *“No sabeu que per fer la revolució no tindreu mai el permís de l'opressor?”*

La pregunta és molt bona, però a mi se'm fa difícil creure que els seus destinataris no sàpiguen la resposta. Comuns, el veritable cavall de Troia?